

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. Š.**
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2022, č. j. KUKHK-6670/DS/2022-3 RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Městský úřad Náchod rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021, č. j. MUNAC93488/2021/VF, sp. zn. KS7857/2021/DSH/VF, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení

motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 6. 2021 v 17:33 hodin řídil na silnici č. I/33 ve směru jízdy od obce Náchod na obec Jaroměř motorové vozidlo tovární značky Škoda Superb, registrační značky, přičemž s tímto vozidlem předjížděl na obchvatu obce Česká Skalice, křižovatka Říkov, u firmy Gondela, nezjištěné osobní vozidlo v místě, kde je předjíždění zakázáno svislou dopravní značkou B 21a „zákaz předjíždění“ a přitom také nerespektoval vodorovné dopravní značení V13a „šikmé rovnoběžné čáry“, které přejel. Žalobce tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce proti žalobou napadenému rozhodnutí uplatnil jednu žalobní námitku. V té tvrdil, že správní orgán prvního stupně rozhodnul o věci příkazem ze dne 23. 6. 2021, č.j. MUNAC50038/2021/DSH/VF (dále také jen „Příkaz“), proti němuž byl podán nepodepsaný odpor, který ale nepodal on (žalobce). Správní orgán prvního stupně tak po podání takové odporu neměl pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí, neboť chybějící podpis je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení.
4. Odkázal na ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), podle něhož musí být z podání směřujícího vůči správnímu orgánu patrné, kdo je činí a mimo jiné musí obsahovat podpis osoby, která je činí. Chybějící podpis je tedy podle názoru žalobce vadou podání, neboť je jednou z podstatných náležitostí podání. Takové podání podle něj řízení zahájí, ovšem nemůže, bez toho aniž by byla vada odstraněna, vyvolat projednání věci. Podaný odpor podle žalobce tedy zrušil Příkaz, nemohl ale bez doplnění podpisu vést k samotnému projednání věci.
5. Dále uvedl, že pokud by řízení skončilo uložením pokuty Příkazem, nemohla by mu být uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Tuto povinnosti uložil žalobci správní orgán v prvoinstančním rozhodnutí, což podle žalobce představovalo porušení jeho práv.
6. Také zmínil, že žalovaný námitku ohledně nepodání odporu žalobcem nijak nevyvrátil a neprokázal, že odpor podal právě žalobce. V tom ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, v němž tento soud dospěl k závěru, že podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání. Chybějící podpis je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení. Následně citoval z uvedeného rozhodnutí, že důležitost podpisu „*stvrzuje, že se podatel ztotožňuje s obsahem podání, že jej myslí vážně, nikoliv jen „jako“.* V neposlední řadě stvrzuje též to, že podání skutečně činí podatel (a nikoliv někdo jiný jeho jménem).“
7. Závěrem shrnul, že Příkaz mu byl doručen dne 28. 6. 2021 a nepodal proti němu odpor, Příkaz tudíž 7. 7. 2021 nabyl právní moci. Ve věci tedy od 7. 7. 2021 existuje pravomocné rozhodnutí a jak žalované, tak prvoinstanční rozhodnutí neměla a nemohla být vůbec vydána, a to s ohledem na překážku věci rozhodnuté.
8. Podle žalobce jsou tak obě správní rozhodnutí nezákonná a proto navrhnul, aby krajský soud tato rozhodnutí zrušil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nejprve shrnul jednotlivé úkony jak správních orgánů, tak žalobce, a to chronologicky. Poté uvedl, že s námitkou, že odpor proti Příkazu ve věci žalobce nikdy nepodal, ale tento za něho bez jeho vědomí a souhlasu podal člen domácnosti, přišel žalobce až v doplnění odvolání. Podle žalovaného byl ve věci v zákonné lhůtě podán odpor, který obsahoval veškeré údaje týkající se žalobce i spisovou značku věci. Dále v řízení žalobce přebíral písemnosti do vlastních rukou a dostavil se také ke správnímu orgánu prvního stupně k nahlédnutí do spisu, podle žalovaného tak měl žalobce spoustu možností uplatnit námitku nepodání odporu. S přihlédnutím k tomu neměl žalovaný pochyby o tom, že odpor podal žalobce.
10. Podání námítky až v odvolání považoval žalovaný za účelové, v tom smyslu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021 – 29. Podle žalovaného je tento judikát aplikovatelný i na projednávanou věc.
11. Poté žalovaný uvedl, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Žalobou napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. S ohledem na to navrhnul, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Replika žalobce

12. V replice žalobce uvedl, že žalovaným výše uvedený rozsudek na projednávanou věc nedopadá, věc se podle něj liší v tom, že ve věci č. j. 1 As 161/2021 – 29 stěžovatel uvedl, že odpor podal, a s námitkou přišel až v žalobě. V nyní projednávané věci žalobce namítal, že odpor nejen že nepodepsal, ale ani nepodal, a námitku uplatnil již ve správním řízení. Ve věci podle něj tak existuje překážka věci rozhodnuté, neboť Příkaz měl nabýt 7. 7. 2021 právní moci. Žalovaný podle žalobce žádným způsobem neprokázal, že žalobce odpor podal, a explicitně to ani netvrdil.
13. Dále žalobce uvedl, že v této věci není řešena otázka, zda podaný odpor měl být akceptován i bez podpisu, ale to, že odpor byl podán k tomu neoprávněnou osobou a neměl tedy žádné účinky. Poté odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, viz odstavec 6 tohoto rozsudku.
14. Žalobce dále uvedl, že obviněný z přestupku se může hájit, jak chce a kdy chce, odkázal na ustanovení § 36 odst. 1 a odst. 2 správního řádu. Podle něj může právo na obhajobu uplatňovat po celou dobu řízení a nemůže mu být kladeno k tíži, kdy a jakým způsobem námitky vznáší. Je podle něj zcela legitimní s námitkou přijít až v odvolání. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, „Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Podle druhé věty citovaného ustanovení nesmí být obviněný donucován k výpovědi ani k doznání; tím se ale nechce říci, že by obviněný měl jen dvě možnosti – totiž buď od počátku vypovídat a navrhnout důkazy ve prospěch svých tvrzení, nebo až do skončení řízení mlčet a ke své věci se nijak nevyjádřit. Naopak je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj

čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhopvat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (...). Z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. S ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy. U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví.“

15. Nakonec shrnul, že žalovaný měl z úřední povinnosti rozhodnutí zrušit a řízení zastavit pro existenci překážky věci rozhodnuté, i kdyby žalobce námitku nevznesl. I případné účelové vznesení námítky v konkrétní fázi řízení nic nemění podle žalobce na její faktické správnosti a opodstatněnosti. Tudíž v situaci, kdy žalovaný věděl, že žalobce proti příkazu odpor nepodal, byl povinen rozhodnutí zrušit a řízení zastavit bez ohledu na to, kdy tuto skutečnost žalobce namítl a kdy se o ní žalovaný dozvěděl.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili jak žalobce, tak žalovaný postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
17. Také předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. O věci krajský soud usoudil následovně.
19. Ze správního spisu soud ověřil, že správní orgán prvního stupně o projednávaném přestupku rozhodnul Příkazem, který byl žalobci doručen dne 28. 6. 2021. Žalobci byl

Příkazem uložen trest pokuty v částce 5 000,- Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

20. Proti Příkazu byl podán nepodepsaný odpor. Jak vyplynulo z přiložené obálky, odpor byl podán u doručujícího orgánu dne 7. 7. 2021, tj. poslední den osmidenní lhůty k podání odporu, lhůta tak byla zachována.
21. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 14. 7. 2021, které si žalobce převzal dne 24. 7. 2021, mu prvoinstanční správní orgán sdělil, že na základě včasné podané odporu byl Příkaz zrušen a pokračuje se v řízení. Současně žalobci sdělil, že v den doručení Příkazu žalobci, tj. 28. 6. 2021, bylo zahájeno řízení o přestupku.
22. K ústnímu jednání se následně žalobce bez omluvy nedostavil. Dne 27. 8. 2021 doručil správní orgán prvního stupně žalobci sdělení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce se poté dne 30. 8. 2021 dostavil k nahlédnutí do správního spisu, přičemž si pořídil fotokopie spisu a správní orgán mu na disk nahrál videozáznam přestupku.
23. Dne 15. 9. 2021 doručil žalobce správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž ale námitku ohledně odporu, jenž za něj měl podat bez jeho vědomí člen domácnosti, neuplatnil.
24. Dne 24. 11. 2021 vydal správní orgán prvoinstanční rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 6. 12. 2021.
25. Dne 23. 12. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce, v němž námitku proti podanému odporu stále neuplatnil. Uvedl ale, že odůvodnění odvolání doplní ve lhůtě 10 dní po skončení jeho probíhající dovolené.
26. Dne 14. 2. 2022 bylo správnímu orgánu prvního stupně žalobcem doručeno doplnění odvolání, v němž poprvé namítá, že v uvedené věci nikdy odpor nepodal, odvoláním napadené rozhodnutí tak nemělo být nikdy vydáno a Příkaz nabyt dne 7. 7. 2021 právní moci.
27. V dalších odstavcích se bude krajský soud věnovat právnímu hodnocení věci. Podle ustanovení § 37 odst. 2 věty páté správního řádu musí podání obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
28. Podle ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřípustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřípustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
29. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021 – 29, je „Ve správním soudnictví nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 5 51/2001 – 30, č. 494/2005 Sb. NSS). Podle Nejvyššího správního soudu nebylo třeba

stěžovatele vyzývat k odstranění vad (doplnění podpisu odporu), neboť stěžovatel s městským úřadem po celou dobu jednal, přebíral si poštu, po vydání rozhodnutí se dostavil k nahlížení do spisu a následně podal odvolání. V tomto odvolání naopak stěžovatel zdůraznil, že podal odpor a městský úřad měl řádně konat správní řízení, které však dle jeho názoru ve skutečnosti nekonal. Nenamítal však, že by se jednalo o neúplný odpor a že jej městský úřad měl vyzvat k odstranění vad, neboť tento odpor nevyvolal žádné právní účinky. Naopak, na absenci podpisu si stěžovatel „vzpomněl“ až poté, co ve správním řízení plně využíval všech svých procesních práv, tedy až v žalobě. Na rozdíl od krajského soudu se kasační soud domnívá, že městský úřad nemohl učinit úvahu, že absentující podpis na odporu stěžovatele je jeho procesní taktikou a měl stěžovatele k odstranění této vady vyzvat. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost správních rozhodnutí, neboť sám stěžovatel v dalším řízení jednal tak, že považoval odpor za účinný a ve správním řízení využíval všech svých procesních práv. S ohledem na to je jeho námitka neúčinnosti odporu pro absenci podpisu nedůvodná.“

30. Na rozdíl od žalobce se zdejší soud nedomnívá, že by uvedený rozsudek nebyl v projednávané věci aplikovatelný. Je sice pravdou, že ve výše uvedené věci stěžovatel naopak namítal to, že odpor podal, jednalo se ale taktéž o odpor nepodepsaný. Posuzováno tedy v této věci bylo, zda byl postup správního orgánu v případě podaného nepodepsaného odporu správný. I v nyní projednávaném případě je nutné zohlednit, zda procesní vada, tj. absentující podpis na odporu, mohla mít za následek nezákonnost konečného rozhodnutí. A v tomto projednávaném případě došlo na tutéž situaci. Žalobce přebíral obsílky správního orgánu osobně, dostavil se k nahlédnutí do spisu, z něhož si učinil fotokopie, a dokonce učinil v řízení před správním orgánem prvního stupně vyjádření. Přesto však namítnul až v podaném odvolání, že odpor nepodal on, respektive že ho za něj bez jeho vědomí a souhlasu podal člen domácnosti. Bylo by přinejmenším s podivem, pakliže by žalobce odpor opravdu nepodal, že by takovou námitku nevznesl ihned poté, co ho správní orgán informoval o podání odporu a o tom, že v řízení bude pokračovat.
31. Žalovaný se s námitkou nepodání odporu vypořádal na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že se mu tato námitka jeví jako účelová. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, a to především z toho důvodu, že žalobce proti nepodepsanému odporu až do vydání prvoinstančního rozhodnutí nijak nebrojil. Zdá se tak, že tuto námitku uplatnil až ve chvíli, kdy se mu „hodila“. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nikterak neprokázal, že odpor podal žalobce. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí uvedl úvahu, na základě které dospěl k závěru, že odpor podal žalobce a námitka jeho nepodání je účelová. A to na základě toho, že „byl podán odpor, který obsahoval veškeré údaje týkající se totožnosti odvolatele, spisovou značku na obálce i odporu“. Převzetí příkazu navíc žalobce stvrdil vlastním podpisem. Na základě těchto skutečností neměly správní orgány pochybnosti o tom, že odpor podal žalobce.
32. Žalobce dále v žalobě uvedl, že „nepodepsaný odpor sice zrušil příkaz, ale bez doplnění podpisu nemohl vést k samotnému projednání věci“ a posléze uvedl v replice k vyjádření žalovaného, že „odpor byl podán k tomu neoprávněnou osobou a neměl tedy žádné účinky...“ Není tedy zcela jasné, jestli nějaké účinky podaný odpor podle žalobce měl mít, či nikoliv.
33. Podle ustanovení § 150 odst. 3 věty druhé správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Dle názoru zdejšího soudu tudíž není pochyb o tom, že Příkaz byl podaným odporem

zrušen. Pokud správní orgány nějak pochybily, tak tím že podatele nevyzvaly k odstranění vad podání. Tato vada ale podle názoru zdejšího soudu nezpůsobila nezákonnost správních rozhodnutí. V projednávané věci je totiž třeba přihlédnout k závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž je citován v odstavcích 10. a 29. tohoto rozsudku, tedy posoudit, zda žalobcem namítaná vada mohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. A zdejší soud došel k závěru, že žalované rozhodnutí není nezákonné. Je tomu tak proto, že žalobce v přestupkovém řízení dál jednal takovým způsobem, že o podání odporu jím samým nevznikaly, resp. nemohly vzniknout, správním orgánům žádné pochybnosti, nadále využíval svá procesní práva a choval se jako účastník tohoto správního řízení. Z jeho jednání tudíž vyplynulo, že on sám považoval odpor za účinný, a to až do chvíle, kdy pro něj takový výklad přestal být (lhostejno z jakého důvodu) výhodný. Na základě toho poté žalovaný dospěl k závěru, že jeho námitka je podaná účelově.

34. Krajský soud dále uvádí, že správní orgány akceptováním odporu a pokračováním v řízení poskytly žalobci více práv, než by mu bývalo náleželo při neakceptování odporu. Poskytly mu možnost účastnit se ústního jednání, nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Všechna tato práva by žalobci ve zkráceném příkazním řízení nenáležela. Postupem správních orgánů tak byla možnost obrany žalobce v přestupkovém řízení rozšířena.
35. Žalobce také spatřoval porušení svých práv v uložení povinnosti náhrady nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Odkazoval na ustanovení § 150 odst. 4 správního řádu, dle něhož nelze v příkazu uložit povinnost nahradit náklady řízení, je-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení. K tomu ale v projednávaném případě nedošlo, povinnost nahradit náklady řízení nebyla žalobci uložena příkazem, ale rozhodnutím. Tímto postupem tudíž nebyla porušena žalobcova práva. Pokud se snad žalobce snažil naznačit, že v případě, že by Příkaz zůstal v platnosti a nabyl by právní moci, nemohla by mu být uložena povinnost nahradit náklady řízení, je tato jeho úvaha čistě hypotetická, protože jak vysvětlil krajský soud výše, k této situaci nedošlo, Příkaz byl podaným odporem zrušen.
36. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že žalobcem uvedené námitky nejsou důvodné a proto mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. března 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce